

ПЯКУЦЬКА Альбіна Васільеўна



Фота Юрыя ІВАНОВА

Беларуская культура панесла цяжкую страту. Пайшла з жыцця прафесар кафедры харавога і вакальнага майстэрства ўстановы адукацыі “Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў”, заслужаны работнік адукацыі Рэспублікі Беларусь, кандыдат педагагічных навук, прафесар Пякуцька Альбіна Васільеўна.

Альбіна Пякуцька нарадзілася 31 кастрычніка 1940 года. У 1967 годзе скончыла Беларускае дзяржаўнае кансерваторыю імя А.В. Луначарскага па спецыяльнасці “харавое дырыжыраванне”. Ва ўстанове адукацыі “Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў” працавала з 1975 года. У перыяд з 1987 па 2003 год Альбіна Пякуцька кіравала кафедрай харавога дырыжыравання, з 2003 па 2019 год — кафедрай харавога і вакальнага мастацтва.

Глыбокае веданне класічнага і нацыянальнага рэпертуару, тонкая і ўдумлівая інтэрпрэтацыя музычных твораў, творчая энергія і высокае прафесійнае майстэрства спрыялі дасягненню ёю высокіх вынікаў у канцэртнай практыцы, выхаванні і навучанні маладых спецыялістаў.

За час сваёй педагагічнай дзейнасці Альбіна Пякуцька выхавала гляду вучняў, якія працуюць выкладчыкамі ва ўстановах вышэйшай адукацыі, музычных школах, каледжах, кіраўнікамі творчых калектываў, рэгентамі і пёўчымі ў царкоўных хорах.

Альбіна Васільеўна з’яўляецца двойчы лаўрэатам спецыяльнай прэміі Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь дзеячам культуры і мастацтва ў намінацыі “За ўклад у выхаванне творчай моладзі” (у 1999 і 2012 гадах).

За творчую работу па прапагандзе і папулярызацыі духоўнай музыкі Альбіна Васільеўна двойчы ўзнагароджаная Беларускай Праваслаўнай Царквой Ордэнамі Святой Прападобнай Еўфрасінні Полацкай (у 2009 і 2011 гадах). Грамадскім аб’яднаннем “Беларускі саюз музычных дзеячаў” Альбіна Пякуцька ўзнагароджаная нагрудным знакам “За ўклад у развіццё музычнага мастацтва” (2010 год).

Міністэрства культуры Рэспублікі Беларусь смуткуе ў сувязі з гэтай цяжкай стратай і выказвае глыбокія спачуванні родным і бліжнім Альбіны Васільеўны Пякуцька.

Светлая памяць аб Альбіне Васільеўне Пякуцька назаўжды застанеца ў нашых сэрцах.

Тыдзень таму пайшла з жыцця знакаміты харавы дырыжор, заслужаны работнік адукацыі Беларусі, двойчы лаўрэат спецыяльнай прэміі Прэзідэнта нашай краіны, кандыдат педагагічных навук, прафесар Альбіна Пякуцька. Яе сыход — вялізная страта для ўсёй нацыянальнай культуры. Але з намі былі і застаюцца гонар за яе ўнёсак у развіццё харавой справы, памяць пра тыя адчуванні прыгажосці, радасці, свята, якія яна дарыла і сваім мастацтвам, і самой сваёй асобай.

Надзея БУНЦЭВІЧ

універсітэце культуры і мастацтваў, дзе яна працавала з моманту яго заснавання, апошнія 32 гады ўзначальваючы кафедру харавога і вакальнага мастацтва. Мы сабралі толькі маленечкую частку ўспамінаў, якія маглі б склаці суцэльную кнігу.

Міхаіл ДРЫНЕЎСКІ, мастацкі кіраўнік і галоўны дырыжор Нацыянальнага акадэмічнага народнага хору Беларусі імя Г.Цітовіча, народны артыст Беларусі, прафесар:

— Мы былі знаёмыя з ёй сягам 57 гадоў. Калі я паступіў у Беларускае дзяржаўнае кансерваторыю, яна вучылася там ужо на трэцім курсе. З таго часу

спецыяльную прэмію Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь дзеячам культуры і мастацтва, была ўзнагароджаная Ганаровым знакам Міністэрства культуры нашай краіны “За значны асабісты ўклад у развіццё беларускай культуры”, мела два ордэны Святой Вялебнай Еўфрасінні Полацкай — I і II ступеняў. Яе добра ведалі ў Кітаі і ў 2007-м прысвоілі званне Ганаровага прафесара Дзяржаўнага педагагічнага ўніверсітэта горада Чжэнчжоу. Таму яе ўнёсак у развіццё школы акадэмічных харавых спеваў, у папулярызаванне харавога мастацтва ў нашай краіне і за яе межамі — безумоўна, неацэнны.

цы харавых кадраў. А колькі было зроблена яшчэ да яе з’яўлення! Пякуцька з Рэутовічам працавалі ў Педагагічным універсітэце імя Максіма Танка — талы гэта быў педінстытут, там быў факультэт культасветработы і там вучылі, у тым ліку, харавых дырыжораў. А калі ў 1975 годзе адкрылася наша навукальная ўстанова, тая кафедра ўвайшла ў яе склад. Прычым спачатку рыхтавалі акадэмічных і народных харавікоў адначасова, а пазней іх падзялілі, бо гэта ўсё ж розныя спецыяльнасці. Што ж да асабістага, дык я ведала Альбіну Васільеўну яшчэ з часоў майго студэнцтва. Яна была побач са мною на ўсіх этапах майго росту, прысутнічала на абароне дысертацыі. Заўсёды ўсім дапамагала, умела палбалдэрыць, натхніць, бо была вельмі “цёплым” чалавекам. Яна, калі можна так сказаць, “прарасла” ва ўсіх нас — сваёй асобай, стылем стасункаў. Мы заўжды звярталі з ёй, бы з камертонам, свае думкі і адчуванні: а як бы яна адрагавала, як паступіла, што зрабіла б. І гэты стан захавасца надоўга, бо яна і зараз з намі.

Вялікіна МАЕЎСКАЯ, прафесар кафедры:

— Студэнты яе не проста любілі — абагаўлялі. Імкнуліся чымсьці здзівіць, асабліва ў дні народзінаў. Адночы прынеслі для яе вялізную звязку паветраных шарыкаў. А яшчэ, памятаю, праклалі чырвоную дарожку ад дзвярэй універсітэта да шасэ, куды пад’ехаў лімузін. Усё было абстаўлена так, бы яна сусветная кіназорка. Валодаючы папраўдзе жалезным характарам, яна магла імгненна падрыхтаваць новую праграму — і зрабіць гэта на вышэйшым узроўні. Вы ведаеце, што такое згуртаваць вакол сябе хлопчыкаў? А яна магла. Ды яны закаханыя былі ў яе шалёную энергетыку! І потым становіліся вельмі паспяховымі — дастаткова згадаць саліста Тэатра эстрады Яўгена Ермалковіча, саліста Вялікага тэатра Васіля Мінгалёва, Ілью Пакацілава, які жыве і працуе ў Амерыцы. А нека я разгаварылася з урачом, і тая радасна: “Ды яна ж кіравала аматарскім хорам 3-й балыніцы. Мы на ўсіх аглядах перамагалі! Дагэтуль памятаем, як рэпечіравалі і сьбравалі”.

Святлана ЯРОХІНА, прафесар кафедры:

— Фарміруючы кафедру, яна арыентавалася не толькі на прафесійныя, але і на чалавечыя якасці выкладчыкаў. Бо ў яе быў талент да калектывунай творчасці і сутворчасці. Чалавек шырокай душы, яна была дыпламатам вышэйшай пробы: ніколі не сварыла людзей, не стварала ніякіх нязручнасцей, адразу гасіла ўсе непаразуменні.

Дзмітрый КУПРЫЯНЮК, начальнік аддзела выхаваўчай работы з моладдзю:

— Найвялікшы педагог не толькі па сваёй спецыяльнасці, але і, для ўсіх і кожнага, па этыкету.

Юрый ІВАНОЎ, фотамастак:

— Калі я праводзіў сваю выставу ў Нацыянальным мастацкім музеі і хацеў аздобіць яе адкрыццё музыкой, мне паралі звярнуцца да Альбіны Васільеўны. І калі я пачуў яе харавыя калектывы, прыйшоў у захвапленне. А сама яна — выключнай душы чалавек і надзвычай прыгожая жанчына. Ва ўсіх адносінах!

Словы ўдзячнасці і смутку...



Фота Юрыя ІВАНОВА

Мне даводзілася не раз назіраць яе са сцэны, сутыкацца на рознага кшталту музычных мерапрыемствах і ў кулуарах, нават разам працаваць у журы. І заўсёды гэта быў суцэльны выбух пазітыву. Што ні здаралася б у жыцці, на публіцы яна заставалася артысткай у лепшым сэнсе гэтага слова: спагадлівая ўсмешка на твары, ззянне ў вачах, зацікаўленасць сурасмоўцамі. А голас — сапраўдны званочак. Невыпадкова, што ўсе адразу прасілі яе заспяваць. І яна пагаджалася. Але ўмела імгненна ператварыць сваё сола ў зладжаны хор. Прычым атрымлівалася ўсё быццам само сабой. Яна спявала, усе былі ў захвапленні і ад спеваў, і ад чароўнай жанчыны. Потым Альбіна Васільеўна нека вельмі натуральна пачынала “дапамагаць” сабе рукамі, запрашалыя жэсты трансфармаваліся ў дырыжыраванне — і вось ужо спявалі ўсе прысутныя, адгукнуўшыся на яе энергетыку і запал. Пры гэтым, заўважаеце, ніякага ўціску, прымусу з яе боку — толькі добрая воля нечаканых “харыстаў”. Што ж талды казаць пра студэнтаў і кале! Яна іх, нягледзячы на сваё прозвішча, не “дапякала”, а рабіла аднадумцамі.

Памяць пра выдатнага педагога, хормайстра і кіраўніка застаецца ў сэрцах усіх, хто ведаў Альбіну Васільеўну. І найперш — па яе працы ў Беларускае дзяржаўнае

і працягваліся нашы стасункі. Яе любілі ўсе! За аптымізм, гадоўнасць дапамагчы, з кожным знайсці агульную мову. Яна магла б яшчэ доўга ўзначальваць кафедру, бо кіраваць — гэта было адным з яе жыццёвых прызначэнняў. Мне многа даводзіцца ездзіць па краіне, і ўсе, хто калісьці ў яе вучыўся ці ведаў, перадавалі ёй самыя шчырыя прывітанні і падзякі.

Аліна КОРБУТ, рэктар Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў, кандыдат педагагічных навук, дацэнт:

— Наша Альбіна Васільеўна і ўніверсітэт — паняцці непалзельныя. Яна падрыхтавала не дзясяткі і нават не сотні — тысячы высокапрафесійных хормайстраў, дырыжораў, педагогаў, музыкантаў-выканаўцаў. І яны працягваюць яе справу, таксама робяць свой унёсак у развіццё мастацтва, уключаючы нашу краіну за яе межамі. Пад кіраўніцтвам Альбіны Васільеўны камерны хор духоўнай музыкі “Дабравест” і мужчынскі хор Vivat неаднаразова ўдзельнічалі ў найпрэстыжных конкурсах, фестывалях, іншых значных праектах у нас і ў іншых краінах свету, заўсёды прыцягвалі ўвагу публікі, спецыялістаў і, ва ўмовах творчага спаборніцтва, выходзілі пераможцамі. Невыпадкова яе дасягненні неаднаразова адзначаліся на самым вышэйшым узроўні. Яна была ўганаравана званнем заслужанага работніка адукацыі двойчы, у 1999-м і ў 2012-м, атрымлівала

Віктар ЯЗЫКОВІЧ, прафесар па навуковай рабоце, кандыдат філосафскіх навук, прафесар БДУКіМ:

— У яе была папраўдзе музычная душа. І асаблівы талент аб’ядноўваць людзей вакол сябе. Студэнты прыходзілі да яе самыя розныя, са сваімі “прыхамачыямі”. А хор атрымліваўся — знітаным калектывам. Бо навучала яна не толькі вакалу і дырыжыраванню, а ўменню жыць сумленна, быць мэтанакіраваным, ніколі не здавацца, арыентавацца на вечныя каштоўнасці, а не на зменлівую моду.

Тамара ВЕЛШКЕВІЧ, загалчына аспірантурай БДУКіМ:

— Яна заўжды клапацілася пра новыя пакаленні не толькі дырыжораў і выкладчыкаў, але і навукоўцаў. Запрашала на кафедру маладых педагогаў, якія нядаўна скончылі навучанне. Рыхтавала змену — і гэта правільна.

Ганна НЯЧАЙ, загалчыца кафедры харавога і вакальнага мастацтва БДУКіМ, кандыдат мастацтвазнаўства, дацэнт:

— Для харавога мастацтва Альбіна Васільеўна — чалавек нешараговы. Гэта цэлая эпоха! Разам са сваім мужам, прафесарам Яўгенам Рэутовічам яны падрыхтавалі і выпусцілі больш за паўтысячы хормайстраў вышэйшай катэгорыі, якія працуюць цяпер ва ўсіх кутках Беларусі: у школах мастацтваў і іншых навучальных цэнтрах, у клубах, палацах культуры — у самых розных установах. Кафедра стала сапраўднай творчай лабараторыяй па падрыхтоў-